

Arrest

nr. 247 746 van 19 januari 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1 / glv
8400 OOSTENDE

2. ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift die X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2020 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 augustus 2020 twee verzoekschriften in. Deze zijn gekend onder de rolnummers RvV X en RvV X.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) worden deze beroepen van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer RvV X

2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Baru, in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: toen u drie jaar was in 1996 of 1997 trok het gezin om onduidelijke redenen weg uit Afghanistan naar het dorp Nader Khan in Ladi Kotal, Khyber Agency, Pakistan. Ook rond deze tijd trok uw oudste broer A.G. (...) naar Europa om onduidelijke redenen. Uw vader was een lid van de taliban, en hij verdween kort na de val van het talibanregime in 2001.

In 2009 voerde de Pakistaanse overheid een operatie uit in Nader Khan. Ze zochten uw oudere broer M. (...), die er toevallig niet was, en hebben u dan maar gearresteerd. U werd tijdlang op allerlei manieren gefolterd, en daarna vastgehouden in een ondergrondse gevangenis. U verbleef daar zo'n vijf jaar en zeven maanden. Vervolgens werd u aangeboden om vrijgelaten te worden, als u zou werken voor uw gevangenenbewaarders. U bespioneerde een tijdlang mensen in de bazaar van uw woonplaats op zoek naar anti-overheidssentiment, en werd dan naar Afghanistan gestuurd, waar u tijdlang dreigbrieven afleverde en de mensen bespioneerde. U werd teruggeroepen naar Pakistan, waar uw familie u deed inzien dat u een gevaarlijk spel aan het spelen was. U besloot daarop om het land te verlaten.

U vertrok in september 2015 uit Pakistan en reisde naar Iran, waar u acht maanden op een boerderij vastzat terwijl gewacht werd op de verdere betaling. Daarop reisde u via Turkije naar Bulgarije, had u meer dan een maand nodig om voorbij Servië te raken, en kwam u via Kroatië en Slovenië naar Italië, en kwam uiteindelijk op 28 augustus 2016 aan in België, waarop u op 14 september 2016 een eerste keer om internationale bescherming verzocht. U legde geen documenten voor. Op 23 december 2016 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek onontvankelijk omdat Italië bevoegd was voor het behandelen van het verzoek.

U verbleef een korte tijd in Italië en Frankrijk, keerde terug naar België, en deed daarop op 26 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek legde u voor: een taskara, een kopie van de taskara van uw vader (onleesbaar), een document van uw vader tijdens zijn legerdienst (onleesbaar), een taskara van uw grootvader, een document voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, een vaccinatiekaart van uw vader, medische documenten van uw moeder, een foto, en een enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd. Uw advocaat stuurde naderhand nog een aantal opmerkingen over de notities van het onderhoud.

Uw broer, A.M. (...) (O.V. nr. X), kreeg op 12 oktober 2010 in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 24 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat onder meer geen geloof kon worden gehecht aan uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België en aan de aangehaalde vervolgingsfeiten. Tijdens de beroepszitting bij de RvV legde u nog enkele nieuwe documenten voor, namelijk de Nederlandse vertaling van de "groene kaart" van uw vader, de Nederlandse vertaling van een vluchtelingen- en repatriëringscertificaat, een verklaring van de dorpsverantwoordelijke en van de eigenaar van het huis waar u woonde in Pakistan, de Pakistaanse identiteitskaarten van deze twee personen en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd. In haar arrest van 21 oktober 2019 nam de RvV echter een gelijkaardige beslissing. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in.

U verliet hierna België en ging naar Frankrijk. Daar diende u op 15 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Als gevolg van de Dublinakkoorden meldde Frankrijk u dat ze u zouden terugsturen naar België. Vervolgens keerde u vrijwillig terug naar België. U stelt eind augustus 2019 opnieuw naar België gekomen te zijn met de auto. In België diende u een derde verzoek om internationale bescherming in op 23 december 2019. U verklaart opnieuw niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u er gedood zou worden door de Pakistaanse inlichtingendiensten, daar u voor hen

werkte in ruil voor uw vrijlating uit de gevangenis, en dit werk zomaar stopte door te vertrekken en het land te verlaten. Volgens u waren verschillende fouten gemaakt tijdens uw vorige onderhoud, u meldde deze aan uw advocaat. U legt opnieuw het document voor met de verklaring van de dorpsverantwoordelijke en de eigenaar van het huis waar u woonde in Pakistan, ook legt u de vertaling neer van hun identiteitskaarten, die u reeds bij de RvV voorlegde. Verder legt u een Pakistaans schoolcertificaat voor en een brief van Hezb-e-Islami, die zou stellen dat uw vader de mensen van Hezb-e-Islami hielp als bewijs van uw verblijfplaatsen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich dan ook louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U herhaalt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u een tijd werkte voor de Pakistaanse inlichtingendiensten ISI in ruil voor uw vrijlating uit de gevangenis, waarna uw familie u zei dat u een gevaarlijk spel aan het spelen was (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Het CGVS was in uw tweede verzoek van mening dat hier geen geloof aan kon gehecht worden en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was, in haar arrest van 21 oktober 2019, van mening dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was. Zo oordeelde de RvV dat u niet voldeed aan de medewerkingsplicht door het afleggen van weinig correcte en coherente verklaringen omtrent uw identiteit, achtergrond en relevante familieleden, landen en plaatsen van eerder verblijf en de redenen waarom u een verzoek indient; dat uw houding na aankomst in Europa niet strookt met die van iemand die dringend nood heeft aan internationale bescherming; dat u het profiel van uw vader als lid van de taliban niet aannemelijk maakte; dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen vervolgd te zijn door de Pakistaanse autoriteiten; dat er tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen uw verklaringen en neergelegde stukken; en dat u geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw opsluiting en uw land en regio van herkomst. Het volstaat hierover op te merken dat in het verleden reeds op omstandige wijze werd gemotiveerd waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Het louter herhalen van deze beweemde problemen wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven, die zich afspelen over een periode van meer dan vijf jaar, bleven het CGVS en de RvV vervolgens ook in het ongewisse over uw recente verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Daar u zich blijft beroepen op geenszins aangetoonde hierboven vermelde asielmotieven, schept u ook geen helderheid over uw recente verblijfplaatsen voor uw vertrek in uw huidig verzoek.

De documenten die u neerlegt om uw asielmotieven en uw recente verblijfsplaatsen aan te tonen, kunnen de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties niet ombuigen. De brief van uw dorpsverantwoordelijke en de eigenaar van het huis waar u woonde, net zoals de Pakistaanse identiteitskaarten van deze twee personen (dit keer enkel de Nederlandse vertaling ervan), werden door u reeds voorgelegd tijdens de beroepszitting van uw tweede verzoek bij de RvV en werden bijgevolg al in rekening genomen bij de uitspraak van de RvV. De RvV oordeelde dat de neergelegde stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, maar dat ze niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Deze documenten vormen ergo geen nieuwe elementen in uw huidig verzoek. Ook stelt u dat er tijdens uw interview op het CGVS veel fouten werden gemaakt in de vertaling. Deze fouten werden echter reeds overgemaakt door uw advocaat aan het CGVS en werden eveneens in rekening genomen

bij de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV. Ze vormen dan ook geen nieuw element in uw huidig verzoek.

Vervolgens legt u een Pakistaans schoolcertificaat neer. In dit certificaat valt te lezen dat u in de periode van 1999 tot 2009 school zou gelopen hebben in Pakistan. Er dient echter opgemerkt te worden, dat dit enkel uw verblijf in Pakistan bevestigt voor desbetreffende periode. Het geeft daarentegen geen enkele indicatie over uw verblijfsplaatsen vanaf november 2009 tot uw vertrek, zij het net deze periode waarover u duidelijkheid dient te verschaffen. Met dit schoolcertificaat schept u bijgevolg geen duidelijkheid over uw recente verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Tot slot legt u ook nog een brief van Hezb-e-Islami voor, die zou stellen dat uw vader de mensen van Hezb-e-Islami hielp. In deze brief wordt gesproken over een zekere Mahajir K. (...), inwoner van het dorp Baru van het district Ghanikhel, provincie Nangarhar. Er kan op geen enkele manier vastgesteld worden dat de persoon, waarover men het heeft in de brief, ook effectief uw vader is. Ten eerste verschilt de naam Mahajir K. (...) van de naam "Khan", die u telkens opgaf voor uw vader. Ten tweede stelde u telkens dat u en uw familie afkomstig waren uit het dorp Baru, gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar en niet het district Ghanikhel. De identiteit van uw vader is met deze twee frappante tegenstrijdigheden bijgevolg niet terug te vinden in deze brief. Vervolgens kan deze brief dan ook geen van de lacunes in uw verklaringen staven en toont het geenszins uw recente verblijfsplaatsen aan voor uw komst naar België. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan en in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt, afkomstig bent van de provincie Nangarhar en een tijd lang in Pakistan leefde. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn eventueel na een eerder verblijf in het buitenland en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden

om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 13 maart 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf voorafgaand aan uw komst naar Europa (CGVS 13/03/2019 p. 20, 28). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, bleef u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Eveneens tijdens uw derde, huidige, verzoek blijft u bij uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Pakistan heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

3. Het verzoekschrift

3.1. Verzoeker benadrukt in het feitenrelaas in het voorliggende verzoekschrift dat zijn beide broers, A.G. (in het Verenigd Koninkrijk) en M. (in België) een beschermingsstatus hebben bekomen. Hij stelt dat hun herkomst en persoonlijke geschiedenis identiek is.

3.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de *"Schending van art 1e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 tevens schending van art. art. 57/6/2, §1 Vr.W. en van art. 48/3 en 48/4 Vr.W. en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van art. 48/6 Vr.W."*

Verzoeker stelt dat hij wel aannemelijk maakt dat hij als Afghaans vluchteling in Pakistan verbleef. Hij wijst op het neergelegde schoolcertificaat dat dateert van augustus 2019. Dit staat volgens hem zijn verblijf in Pakistan tot kort voor zijn opsluiting in een Pakistaanse gevangenis.

Verzoeker vestigt eveneens de nadruk op het neergelegde schrijven van Hezb-I-Islami Afghanistan, dat betrekking heeft op zijn vader. Hij wijst erop dat verweerder een vertaalfout maakt nu de term 'Mahajir' niet de naam van zijn vader betreft doch wel 'vluchteling' betekent. Daardoor geschiedde een verkeerde appreciatie van dit stuk. Dat hierin het district Ghanikhiel wordt vermeld, betreft volgens verzoeker verder een materiële vergissing in dit schrijven van meer dan dertig jaar oud aangezien zulk district in de provincie Nangarhar niet voorkomt.

De hoedanigheid van talib en dus tevens Afghaanse vluchteling die hulp verleende aan Hezb-I-Islami, maakt volgens verzoeker weldegelijk een nieuw element uit in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Bijgevolg moet het verzoek volgens hem ontvankelijk worden verklaard en moet aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend nu *"VERZOEKER afdoende aantoonde wel degelijk het slachtoffer te kunnen worden van (willekeurig) geweld in diens regio van herkomst na zijn eerder verblijf te PAKISTAN, in detentie, vooraleer zijn kortstondige terugkeer naar AFGHANISTAN.*

Gelet op al het hogerstaande kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, rekening houdende met het voorgaande en gelet de draagwijdte van het Vluchtelingenverdrag 1951 (Conventie van Geneve) en het ernstige gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit dewelke VERZOEKER loopt AFGHANISTAN, de bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd en aan VERZOEKER de vluchtelingstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, minstens dient gelet op de schending van art 1e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 tevens schending van art. art. 57/6/2, §1 Vr.W. en van art. 48/3 en 48/4 Vr.W. en van artikel 62 Vr.W. houdende schending van de materiële motiveringsplicht, en schending van het zorgvuldheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van art. 48/6 Vr.W. in hoofde van verweerder, de zaak worden teruggezonden naar verweerder in zoverre deze betrekking heeft op de vluchtelingstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus".

3.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande *"de bestreden beslissing te hervormen en aan verzoeker de vluchtelingenstatus, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de beslissing te vernietigen en aan verzoeker de vluchtelingenstatus, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,*

In ondergeschikte orde de bestreden beslissing te willen vernietigen en te zeggen voor recht dat het dossier van VERZOEKER opnieuw dient voorgelegd te worden aan verweerder in zoverre deze

betrekking heeft op het verzoek de vluchtelingenstatus, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker”.

3.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“- Stuk 2: schrijven voor rekening van Hezb-I-Islami Afghanistan dd. 04.11.1988, 13.08.1967 Afghaanse kalender);

- Stuk 3: beëdigde vertaling schrijven voor rekening van Hezb-I-Islami Afghanistan dd. 04.11.1988, 13.08.1967 Afghaanse kalender);

- Stuk 4: Khyber Model School Leaving certificate dd. 08.08.2019, school verlaten op 28.10.2009;

- Stuk 5: kopie personaliapagina Brits paspoort A.G.A. (...).”

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een nieuwe kopie met vertaling neer van het schrijven van Hezb-I-Islami dat zich reeds in het administratief dossier bevond en dat eveneens in kopie bij het verzoekschrift werd gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

4.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

5.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van deze bepaling, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich dan ook louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U herhaalt dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u een tijd werkte voor de Pakistaanse inlichtingendiensten ISI in ruil voor uw vrijlating uit de gevangenis, waarna uw familie u zei dat u een gevaarlijk spel aan het spelen was (zie verklaring volgend verzoek punt 16). Het CGVS was in uw tweede verzoek van mening dat hier geen geloof aan kon gehecht worden en ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was, in haar arrest van 21 oktober 2019, van mening dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was. Zo oordeelde de RvV dat u niet voldeed aan de medewerkingsplicht door het afleggen van weinig correcte en coherente verklaringen omtrent uw identiteit, achtergrond en relevante familieleden, landen en plaatsen van eerder verblijf en de redenen waarom u een verzoek indient; dat uw houding na aankomst in Europa niet strookt met die van iemand die dringend nood heeft aan internationale bescherming; dat u het profiel van uw vader als lid van de taliban niet aannemelijk maakte; dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen vervolgd te zijn door de Pakistaanse autoriteiten; dat er tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen uw verklaringen en neergelegde stukken; en dat u geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen aflegde omtrent uw opsluiting en uw land en regio van herkomst. Het volstaat hierover op te merken dat in het verleden reeds op omstandige wijze werd gemotiveerd waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Het louter herhalen van deze beweemde problemen wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven, die zich afspelen over een periode van meer dan vijf jaar, bleven het CGVS en de RvV vervolgens ook in het ongewisse over uw recente verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Daar u zich blijft beroepen op geenszins aangetoonde hierboven vermelde asielmotieven, schept u ook geen helderheid over uw recente verblijfplaatsen voor uw vertrek in uw huidig verzoek.

(...)

De brief van uw dorpsverantwoordelijke en de eigenaar van het huis waar u woonde, net zoals de Pakistaanse identiteitskaarten van deze twee personen (dit keer enkel de Nederlandse vertaling ervan), werden door u reeds voorgelegd tijdens de beroepszitting van uw tweede verzoek bij de RvV en werden bijgevolg al in rekening genomen bij de uitspraak van de RvV. De RvV oordeelde dat de neergelegde stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, maar dat ze niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Deze documenten vormen ergo geen nieuwe elementen in uw huidig verzoek. Ook stelt u dat er tijdens uw interview op het CGVS veel fouten werden gemaakt in de vertaling. Deze fouten werden echter reeds overgemaakt door uw advocaat aan het CGVS en werden eveneens in rekening genomen bij de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV. Ze vormen dan ook geen nieuw element in uw huidig verzoek."

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Vervolgens legt u een Pakistaans schoolcertificaat neer. In dit certificaat valt te lezen dat u in de periode van 1999 tot 2009 school zou gelopen hebben in Pakistan. Er dient echter opgemerkt te worden, dat dit enkel uw verblijf in Pakistan bevestigt voor desbetreffende periode. Het geeft daarentegen geen enkele indicatie over uw verblijfsplaatsen vanaf november 2009 tot uw vertrek, zij het net deze periode waarover u duidelijkheid dient te verschaffen. Met dit schoolcertificaat schept u bijgevolg geen duidelijkheid over uw recente verblijfsplaatsen voor uw komst naar België."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich ertoe een nieuw schoolcertificaat neer te leggen, dat werd uitgereikt in 2019, en aan te geven dat dit zijn recente verblijf in Pakistan zou staven. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat dit attest een vergelijkbare inhoud vertoont als het reeds eerder neergelegde en in de voormelde motieven besproken attest. Beide attesten bevestigen slechts dat verzoeker in Pakistan school liep tot in 2009. Dat het nieuw neergelegde attest, omdat het werd uitgereikt in 2019 zou (kunnen) aantonen dat verzoeker weldegelijk in Pakistan bleef, kan verder in het geheel niet worden gevolgd. Dit attest werd immers uitgereikt op het ogenblik waarop verzoeker reeds in België vertoefde. Hoe hieruit iets zou kunnen worden afgeleid omtrent verzoekers voorgehouden verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België, kan niet worden ingezien. Derhalve kunnen de voormelde attesten geenszins uitsluitel bieden omtrent de periode waarover verzoeker net duidelijkheid dient te verschaffen, vormen deze geen bewijs voor zijn

verblijfplaatsen en situatie voor zijn komst naar België en doen deze in het geheel geen afbreuk aan de tijdens zijn voorgaande verzoek gedane vaststellingen.

Bijkomend kan inzake de voormelde attesten nog worden opgemerkt dat door de Raad reeds bij arrest nr. 227 660 van 21 oktober 2019, gevelde ten aanzien van verzoeker, werd geoordeeld, alsmede dat uit de informatie opgenomen in het dossier blijkt, dat er in Pakistan, net als in Afghanistan, op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, dat documenten er daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen en dat dit de bewijswaarde van Pakistaanse documenten danig relativeert.

Bovendien kunnen dergelijke documenten geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te herstellen. Aan zulke stukken kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten dat aan verzoekers verklaringen geloof zou kunnen of moeten worden gehecht.

Met betrekking tot het schrijven van Hezb-I-Islami, dat betrekking heeft op verzoekers vader, dient te vooreerst te worden vastgesteld dat de inhoud hiervan manifest in strijd is met verzoekers eerdere gezegden. Verzoeker gaf, zoals met recht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing en door hem ook uitdrukkelijk wordt bevestigd in het voorliggende verzoekschrift, immers steevast aan dat hijzelf en zijn familie afkomstig waren uit het dorp Baru, gelegen in het district Rodat in de provincie Nangarhar in Afghanistan. In de brief wordt echter aangegeven dat verzoekers vader afkomstig zou zijn van het district Ghanikhiel. Bovendien geeft verzoeker aan dat een district met zulke naam in de provincie Nangarhar niet eens voorkomt. De boude bewering dat dit een materiële vergissing zou betreffen, kan te dezen bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat Hezb-I-Islami in een schrijven ten behoeve van verzoekers vader bij diens herkomst per vergissing een onbestaand district zou vermelden, is niet plausibel. Voorts blijkt dit stuk een document te zijn waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan, dat eenvoudigweg kan worden aangemaakt en dat in wezen door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Dient bovendien te worden herhaald dat uit de informatie in het dossier blijkt dat er in zowel Afghanistan als Pakistan op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, dat documenten daardoor zowel binnen als buiten deze landen eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen en dat dit de bewijswaarde van dergelijke documenten danig relativeert. Verder dient, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dergelijk document, dat hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan hebben, te worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Op zich kan het echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Gelet op het voorgaande, kan aan het schrijven van Hezb-I-Islami niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dit schrijven, gelet op de datum van uitreiking en de inhoud van dit stuk, in het geheel geen uitsluitel vermag te bieden over verzoekers vermeende verblijfplaatsen, situatie en relaas voorafgaand aan zijn vertrek naar België en bijgevolg op generlei wijze afbreuk kan doen aan de tijdens zijn voorgaande verzoek gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker er in het verzoekschrift daarnaast op wijst dat zijn broer in België internationale bescherming verkreeg, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven reeds werd aangevoerd voor en werd beoordeeld door de Raad in het kader van verzoekers voorgaande verzoek om internationale bescherming. Daarbij werd door de Raad geoordeeld:

“Dat aan verzoekers broer in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, kan evenmin een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.”

Om diezelfde redenen en nog daargelaten dat verzoeker met het bij het verzoekschrift gevoegde paspoort in het geheel niet aantoonde dat, laat staan om welke reden(en), zijn broer A.G. in Engeland internationale bescherming zou hebben verkregen, kan verzoeker met zijn verwijzing naar dit gegeven geenszins afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gesteld:

“Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt, afkomstig bent van de provincie Nangarhar en een tijd lang in Pakistan leefde. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn eventueel na een eerder verblijf in het buitenland en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 13 maart 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf voorafgaand aan uw komst naar Europa (CGVS 13/03/2019 p.

20, 28). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, bleef u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Eveneens tijdens uw derde, huidige, verzoek blijft u bij uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Pakistan heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer."

5.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

5.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT